

Natascha Rée Mikkelsens båltale

Taler

Natascha Rée Mikkelsen
Stifter af og direktør og
talskvinde for foreningen
"Repatriate the Children –
Denmark"

Dato

23. juni 2024

Sted

Kaffesalonen, Peblinge
Dosserring 7, 2200 København

Kære alle

Lad mig først starte med at sige tusind tak for invitationen til at holde Sankt Hans-talen i aften.

Jeg er enorm glad for at stå her. Da jeg var barn, holdt jeg Sankt Hans ved denne her sø med min familie.

Jeg er vokset op på Nørrebro i Murergården lige her over bagved i de røde huse.

Der var et fantastisk sammenhold, og hvert år til Sankt Hans tog alle herved og stod og sang og brændte heksen af.

Selvom Nørrebro har ændret sig meget fra dengang jeg var barn i 70'erne og 80'erne, så oplever jeg stadig, at der er et stærkt fællesskab på Nørrebro.

Fællesskabet er også det, vi hylder i dag til Sankt Hans. Vi mødes på tværs af alle generationer for at fejre sommeren og glæde os over, at vi snart skal holde sommerferie.

Men Sankt Hans er ikke kun en hyldest til fællesskabet og de lyse nætter. Det er også en reminder om, hvordan vi behandler dem, vi ikke bryder os om.

I gamle dage brændte man de kvinder, man ikke kunne lide på bålet.

En meget brutal måde at straffe folk på.

Afstraffelsen af dem, vi ikke bryder os om, er heldigvis blevet mere human i dag. Men heksejagten findes stadig.

Et eksempel på nutidens hekse er de børn og kvinder, der har været indespærret i de syriske fangelejre i årevis.

Kvinderne har truffet den dumme beslutning ved at rejse til Syrien og være sammen med en af verdens mest frygtelige terrorbevægelser. Men deres børn er uskyldige og ingen af kvinderne er blevet retsforfulgt mens de har været spærret inde i fangelejrene.

Alligevel har de i mange år været fængslet under de mest umenneskelige forhold.

De syriske fangelejre er et af de værste steder i verdenen.

Når vi har besøgt fangelejrene, har vi mødt børn med helt tomme blikke med små tændstiktynde arme og ben - I det der desværre er deres virkelighed:

Fangenskab bag hegn og gitter med svært bevæbnede vagter alle vegne og vagttårne rundt om hele lejren.

De bor i små utætte telte med åbne kloakløb i en ørken.

Mange af børnene er dybt traumatiserede fra krigen. De har set deres forældre og søskende blive dræbt og har selv overlevet bombeangreb og skyderier.

Sikkerhedssituationen i området er en tikkende bombe. Der er næsten daglige angreb fra Tyrkiet og Islamisk Stat tæt på fangelejrene. Der er konstant overfald og drab, og nødhjælpsorganisationer kan i perioder ikke komme ind i lejrene.

Børnene har intet at tage sig til. De har ikke mulighed for at modtage ordentlig undervisning eller komme på udflugter udenfor fangelejrene.

Lige nu er det ulideligt varmt. Over 40 grader.

En af kvinderne i al-Roj fangelejren fortalte mig, at det er så varmt i lejrene, at børnene og kvinderne falder om og besvimer.

Om vinteren kan det til gengæld være bidende koldt med sne, hvor de åbne kloakker fryser til is.

For at holde varmen, har familierne små gasblus i teltene. Når det er rigtig koldt, har de dem også tændt om natten. De ligger på madrasser på den kolde jord. Teltene står helt tæt ved siden af hinanden, så når der går ild i et af teltene, så breder det sig hurtigt.

Det har flere gange haft frygtelige konsekvenser, hvor kvinder og børn er døde i ildebrandene.

Vi behandler ikke engang de værste forbrydere i Danmark på den måde. Og her taler vi om børn, der ikke har begået noget kriminelt og kvinder, der ikke har været for en dommer endnu.

Det har været svært at forstå den politiske modvilje mod at hjælpe børn, der risikerer at blive skadet for livet eller i værste fald at dø, fordi man ikke bryder sig om deres forældre.

Hvis regeringen ville, kunne de tage børnene hjem sammen med deres mødre.

Men i stedet for at hjælpe børnene, er de blevet brændemærket af danske politikere, også af børnenes statsminister, Mette Frederiksen.

De er blevet kaldt terrorister og IS-børn. De har fået at vide, at de ikke er velkommen. At deres mødre har vendt Danmark ryggen og at de derfor er uønsket.

Vi har oplevet igen og igen, at børns rettigheder ikke gælder for de her børn.

De børn, det er lykkedes at få hjem, er bange for, at deres skolekammerater og naboer finder ud af, hvem de er.

Vi hjælper dem og deres familier efter, at de er kommet til Danmark og det er hjerteskrærende, at de også skal kæmpe med det.

De er verdens sødeste børn ligesom alle andre børn.

At se de her børn på en dansk legeplads, efter at have mødt dem flere gange i fangelejrene i Syrien, har været fantastisk.

Vi har været på ture med børnene, hvor de endelig har fået lov at være børn.

To af de børn, der er kommet hjem, så vi for et par dage siden, hvor vi var ude og spise pandekager og is med dem.

De kom hjem i juni sidste år efter at have været i fængsel og indespærret i al-Roj fangelejren i fem år.

Da de kom hjem, var de ekstremt underernærede og syge. I dag har de mod på livet og glæder sig til, at vi skal ud og sejle med dem her til sommer.

Hvis de danske politikere lærte børnene fra fangelejrene at kende, så er jeg sikker på, at de ville hjælpe dem.

Det gør man, når børn lider, og det gør man, hvis man kender dem, der har det dårligt.

Selvom vi kom fra meget forskellige baggrunde - både etniske og sociale - da jeg voksede op her på Nørrebro, så hjalp vi hinanden.

Det er svært at have fordomme over for nogen, man går til fodbold med.

Vi gik i skole sammen, legede i gården og kendte hinandens familier. Mange af dem er mine bedste venner i dag.

Der er stadig fire danske børn i fangelejrene og 30.000 børn fra hele verden, der nu har siddet indespærret i mere end fem år i det, der er blevet kaldt helvede på jorden.

Et af de danske børn, en dreng på syv år, har som det eneste barn fået at vide, at han ikke må komme hjem sammen med sin mor. Han er alvorligt syg og risikere at dø eller blive skadet for livet, hvis ikke han får den behandling, han har brug for.

I gamle dage brændte vi kvinderne på bålet, men ikke deres børn. I dag driver vi heksejagt på uskyldige børn.

I RTC vil vi kæmpe videre for at få den syvårige danske dreng hjem sammen med sin mor.

Vi vil også blive ved med at kæmpe for, at få de andre danske børn hjem og sikre at de titusindvis af børn fra andre lande, kommer ud af fangelejrene.

Børn skal ikke vokse op i fangenskab, heller ikke hvis man ikke bryder sig om deres forældre.

Jeg håber og tror på, at det lykkedes.

Der er mange her på Nørrebro og i resten af Danmark, der gerne vil leve i et multikulturelt samfund, hvor man respekterer folks forskelligheder, er solidarisk med de svageste, og hvor man ikke ser stiltiende til, når man oplever noget, der er uretfærdigt.

Det ser vi også nu, hvor tusindvis af mennesker går på gaden og protesterer mod folkedrabet på civile i Gaza.

Det giver mig håb om, at nogle af de værdier, jeg er vokset op med her på Nørrebro, kan være med til at skabe en forandring i samfundet.

Tak for ordet. Og rigtig god aften og god sommer!

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Båltale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/natascha-ree-mikkelsens-baltale>